

Tham Luận
Chủ đề: tiếng việt
Tác giả: Trang Anh Thạc

BÀI TRANH LUẬN VỀ TIẾNG VIỆT VỚI BÀ VÕ NGỌC ÁNH *Giữ gìn ngôn ngữ Việt trong sáng*

Lời giới thiệu: Tôi nhận thấy bài viết dưới đây rất hay về việc bảo tồn ngôn ngữ Việt được trong sáng, không “què quặt” như chữ nghĩa và ngôn ngữ Việt sau ngày 30/4/1975 tại Việt Nam.

Xin mạn phép copy nguyên văn vô diễn đàn [Hội Quán Phi Dũng](#), để cùng nhau tham khảo và bình luận.

Nay kính,
Hoài Hương

(Chủ biên Trang Quốc Ngữ Việt Nam Văn Hiến)
Các bạn trang Quốc Ngữ thân mến,

Ngày 15/4 vừa qua, bạn Hau Dang Tan đã đăng vào Diễn Đàn chúng ta một bài viết về tiếng Việt của Võ Ngọc Ánh, một người xưng là người Việt sống tại Tacoma, tiểu bang Washington, Hoa Kỳ. Bài viết đã gây ra nhiều bất bình đến độ vài người nghi ngờ lý do trang chúng ta cho đăng bài, vì nó hoàn toàn viết theo lập trường ca ngợi tiếng Việt của cộng sản và đả phá tiếng Việt của Miền Nam thời Việt Nam Cộng Hòa. Trang Anh Thạc xin đại diện cho Ban Quản Trị Trang viết gởi cho đài BBC Tiếng Việt bài tranh luận với Võ Ngọc Ánh như sau:

Kính gởi Quý Đài BBC Tiếng Việt,

Tôi tên Trang Anh Thạc, Quản trị viên trang Facebook Quốc Ngữ Việt Nam Văn Hiến tại Hoa Kỳ.

Ngày 15/4/2024, chúng tôi nhận được một bài viết công bố trên đài BBC của bà Võ Ngọc Ánh, bàn về tiếng Việt của người Việt sống tại hải ngoại và tiếng Việt của người trong nước Việt Nam xã hội chủ nghĩa. Do quan điểm của chúng tôi hoàn toàn khác biệt, chúng tôi nhận thấy rất cần thiết phải đưa ra ý kiến nghị luận của chúng tôi và gởi đến Quý Đài, với mong muốn cũng được Quý Đài công bình cho chúng tôi có được tiếng nói tranh luận dân chủ. Chúng tôi chân thành cảm ơn.

Dưới đây là bài viết của chúng tôi, trực tiếp bàn luận bà Võ Ngọc Ánh, xin Quý Đài đăng nguyên văn cho, như đã đăng bài của bà Ánh.

BÀI TRANH LUẬN VỀ TIẾNG VIỆT VỚI BÀ VÕ NGỌC ÁNH

Thưa bà Võ Ngọc Ánh,

Chúng tôi gồm tập thể nhóm Facebook Quốc Ngữ Việt Nam Văn Hiến tại Hoa Kỳ, xin gửi đến bà lời chào với tư cách đồng hương, và chúng tôi xin bàn luận với bà một chút sau khi đọc được bài viết của bà bàn về “*tương lai tiếng Việt*” qua những nhận định và phê phán của bà đối với ngôn ngữ Việt mà người Việt lưu vong ở hải ngoại đang sử dụng.

Bà đã tung ra một bài viết nhằm hạ thấp giá trị của tiếng Việt miền Nam Việt Nam trước năm 1975, vào đúng giữa Tháng Tư Đen chúng tôi tưởng niệm ngày mất nước.

Là người điều hành một trang Việt ngữ chuyên chủ trương bảo vệ tiếng Việt truyền thống, cố nhiên chúng tôi không thể đồng ý và chấp nhận những lập luận hết sức sai lầm và ý đồ đánh đổ của bà đối với nền Việt ngữ của Miền Nam Việt Nam thời Việt Nam Cộng Hòa, trước khi Miền Nam bị cộng sản Bắc Việt xâm chiếm. Chúng tôi xin thẳng thắn mổ xẻ và trình bày quan điểm của chúng tôi trước các vấn đề mà bà đã nêu ra trong bài viết của bà. Tôi xin lần lượt bàn đến từng điểm.

Bà tên Võ Ngọc Ánh, xưng là sống tại Mỹ, và viết bài gửi cho đài BBC từ Mỹ nhưng chúng tôi không thể biết thật sự bà là ai, nam hay nữ, sống ở đâu, chỉ thấy rõ một điều là bà viết ra những điều hoàn toàn không khác mấy may những “lý luận” của bọn dư luận viên Hà Nội từng vào các trang Việt ngữ viết để chống và phá người Việt hải ngoại, cả về chánh trị lẫn vấn đề ngôn ngữ tiếng Việt. Bà không có nói được điều gì mới và đúng hơn chúng, còn bọn chúng thì đều bị chúng tôi tranh biện đến phải quy hàng, thua chạy tất cả.

Nhưng “bà” khôn ngoan hơn bọn Việt cộng đàn ông ở chỗ bà không vào các trang Việt ngữ của chúng tôi để phát biểu và tranh luận công khai với những nội dung chống đối như vậy, mà bà đóng vai một người phụ nữ nuôi con và dạy con học tiếng Việt ở Mỹ như một người Việt tỵ nạn của chúng tôi. Nhưng chúng tôi đọc văn của bà và lập trường chánh trị ồm ờ thân cộng, ca ngợi cộng sản một cách khôn khéo thì biết rõ bà, cho dù có sống thật ở Mỹ, bà cũng không thể nào là một người thuộc cộng đồng người Việt tỵ nạn tại Hoa Kỳ như chúng tôi, mà là một loại “*di dân kinh tế*” từ Việt Nam cộng sản sang “*đế quốc Mỹ*” sống mà thôi. Chúng tôi biết, bà không dám đối thoại trực tiếp với chúng tôi tại bất cứ diễn đàn Việt ngữ nào ở hải ngoại, nên bà dùng BBC làm cái loa khổng lồ tung ra thứ dư luận truyền đơn cộng sản một chiều rải khắp thế giới, bơm các kiểu lý luận của bà vào đầu óc những người Việt ngây thơ không biết gì về cộng sản, vào đầu óc các thế hệ trẻ con người Việt vốn kém tiếng Việt, và vào đầu các bà mẹ Việt Nam quanh năm chỉ

quen với cái bếp và đàn con muốn dạy con tiếng mẹ đẻ ở xứ người. Mảnh khoe này của bà tinh vi lắm.

Chúng tôi xin mời bà thôi lợi dụng BBC để tuyên truyền cho “*lý luận tuyên giáo*” một chiều của bà mà yêu cầu bà thẳng thắn bước vào các trang Facebook Việt ngữ của người hải ngoại như trang Facebook Quốc Ngữ Việt Nam Văn Hiến của chúng tôi, viết bài và tranh luận công khai với chúng tôi về tiếng Việt trên diễn đàn. Chúng tôi bảo đảm sẽ chào đón và hầu chuyện bà tử tế.

Trước hết, đọc bài của bà, theo bà nói rằng bà có một đứa con bảy tuổi đang học lớp Một tiểu học, cũng như xem cách dùng chữ tiếng Việt rất người trong nước của bà, tôi có thể nhận thấy bà nhiều lắm chỉ thuộc lớp trung niên từ 30 đến 40 hoặc 50 tuổi là cùng. Tôi không muốn đề cập vấn đề tuổi tác, nhưng nói vậy để thấy lứa tuổi của bà không thích hợp để bàn đến tiếng Việt thời trước 1975 tại Miền Nam Việt Nam, bởi vì vào thời chiến tranh Việt Nam chấm dứt năm 1975 bà còn chưa ra đời hoặc mới 1, 2 tuổi mà thôi. Vào cái ngày cộng sản chiếm miền Nam bà chưa ra đời hay chỉ mới 1, 2 tuổi thì bà biết gì về miền Nam? Mà người Việt ta có câu tục ngữ “*biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe*”, có phải vậy không?

Mở đầu bài, bà viết câu “*Chiếc áo chính trị của tiếng Việt*”, và bà nhận định:

“... có nhiều người Việt tại Mỹ lại không chấp nhận chữ Việt mà gần 100 triệu người trong nước hiện đang sử dụng hằng ngày.

Cuộc nội chiến Quốc gia – Cộng Sản đã kết thúc gần nửa thế kỷ, nhưng sự hơn thua trong việc sử dụng tiếng Việt vẫn chưa thể kết thúc.”

Đây là sự thật, bà nói không sai. Song vấn đề là tại sao người Việt hải ngoại không thể chấp nhận chữ Việt của người trong nước? Tại sao người Việt hải ngoại không có cái quyền duy trì và bảo vệ ngôn ngữ của mình? Ý của bà chắc hẳn cho rằng chúng tôi, người Việt hải ngoại trên toàn thế giới chỉ có hơn 4 triệu người, đương nhiên phải “phục tùng” thứ tiếng Việt của cộng sản áp đặt lên 100 triệu người Việt trong nước thì mới là đúng để có thể “kết thúc” mọi bất đồng về ngôn ngữ?

Điều sai thứ nhất trong phát biểu của bà:

“*Chiếc áo chính trị*” mà bà vẽ ra đó chúng tôi không thể mặc chung với người cộng sản. Điều này không phải đơn thuần vì lập trường chánh trị đối lập giữa người Quốc Gia và người Cộng sản, mà là vì chế độ cộng sản của các người không phải là một thể chế đem lại cái gì tốt đẹp cho đất nước Việt Nam, do đó nó chỉ tàn phá và hủy diệt văn hóa và ngôn ngữ Việt Nam đẹp đẽ trong sáng mà miền Nam từng có mà thôi. Chúng tôi chủ trương bảo tồn Quốc ngữ Việt Nam Cộng Hòa là vì một lý do quan trọng mà có lẽ người như bà không thể hiểu được: chúng tôi không thể dùng thứ chữ Việt dốt nát và thô lậu

của người cộng sản ngoài Bắc đem vào miền Nam sau năm 1975. Bà chỉ nói khơi khơi tiếng Việt miền Nam thời trước không còn hợp thời trong khi người Việt trong nước ngày nay dùng tiếng Việt “cập nhật mới”, vậy thì bà ghi ra đây xem những chữ gì Hà Nội dùng hay hơn, đúng hơn chữ miền Nam và những chữ gì miền Nam không có, cho chúng tôi học, thưa bà!

Điều sai thứ hai trong phát biểu của bà:

Cuốn sách dạy Việt ngữ “*Chúng em học tiếng Việt*”, do Trung tâm Việt ngữ Văn Lang, ở San Jose, California xuất bản mà bà đem ra ví dụ đó không phải là cuốn sách giáo khoa dạy tiếng Việt duy nhất tại hải ngoại, và cho dù sách có những chữ không có nghĩa hay nghĩa không còn dùng trong thực tế (chúng tôi sẽ kiểm chứng điều bà nói), người dạy có thể bỏ qua, không dạy đến, mà chỉ cần chú trọng dạy những chữ có trong thí dụ cụ thể trong bài thôi là đủ rồi. Chắc chắn là những chữ bà ghi ra như “phị, hễ, di, xõ” đó trong sách không hề có thí dụ sử dụng, đúng không?

Bà rất khôn ngoan khi đem ông giáo sư Quyên Di, một người sống ở Mỹ ra, và phát biểu của ông rằng “Với tiếng Việt chữ nào đúng thì dùng, không nên phân biệt trong nước với hải ngoại. Ngay cả trong nước hiện nay cũng có nhiều từ được dùng không ổn cũng cần phải sửa.” Tôi nhận thấy ông giáo sư chỉ nói phân hai cho ra vẻ chín chắn vậy thôi, vì ông đứng trên bục giảng mà bên dưới vốn có thể có sinh viên trong nước sang Mỹ du học dự thính, ông khó thể nói thật lập trường của ông. Và không phải chính ông cũng nói “Ngay cả trong nước hiện nay cũng có nhiều từ được dùng không ổn cũng cần phải sửa” hay sao? Ông Quyên Di mặc dầu là người gốc Bắc, nhưng ông là trí thức miền Nam, ông viết văn viết báo khá nhiều tại hải ngoại, tôi từng đọc một số bài của ông viết, tôi không thấy ông dùng chữ của cộng sản Hà Nội. Bà đem lời của ông Quyên Di ra để làm luận chứng là không thuyết phục rồi. Xin bà nêu ra những chữ gì ông này dùng của người trong nước như bà xem.

Còn nếu như ông Quyên Di thật sự nói “cập nhật từ vựng, tránh dùng từ không có nghĩa, hoặc từ hiện nay không còn mấy ai dùng”, vậy thì đúng hiển nhiên điều người ít học cũng biết, không ai lại đi dùng chữ vô nghĩa hay chữ không có ai dùng. Còn “cập nhật từ vựng” mà ông nói đó, cũng như câu “chữ đúng thì dùng” bà nghĩ là cập nhật chữ của ai, chữ đúng là chữ của ai? Chẳng lẽ bà nghĩ ông Quyên Di đề cao việc sử dụng từ ngữ của người trong nước vì chữ trong nước đúng, còn từ vựng của người hải ngoại không có chữ mới và đều là chữ sai không nên học? Vậy tôi hỏi bà vài chữ nhé:

– Chữ tiếng Anh “e-mail” chúng tôi ngoài này dịch là “điện thư”, bên Việt Nam bà dùng chữ Việt gì để dịch?

– Chữ “microwave oven” chúng tôi dịch là “lò vi ba”, Hà Nội dịch là “lò vi sóng”, bà đem trình độ hiểu biết chữ Hán–Việt ra nói xem bên nào dùng chữ đúng hơn?

– “software”, “hardware” chúng tôi dịch là “nhu liệu”, “cương liệu”. Hà Nội dịch “phần mềm”, “phần cứng”. Bà nghĩ tiếng bên nào nghe hay hơn mà cho là chúng tôi không có từ ngữ “cập nhật”, phải nên dùng chữ của cộng sản trong nước?

Các danh từ tiếng Anh trên đều là chữ mới của cả tiếng Anh lẫn tiếng Việt (hải ngoại) trong vài chục năm nay từ khi có kỹ thuật điện toán phổ biến trên toàn thế giới và từ khi microwave oven ra đời, tiếng Việt miền Nam và cả miền Bắc (tất nhiên) trước 1975 đều không có, nhưng chúng tôi đã viết ra và sử dụng bên này từ thập niên 1980 cho đến giờ.

Còn chưa nói máy computer thời trước và cả đến bây giờ người Việt miền Nam đều gọi là máy “điện toán”, trong khi Hà Nội dạy dân gọi là “máy tính”, bà nghĩ thứ tiếng Việt “cập nhật” trong nước của bà dùng “máy tính” có đúng không? Bà dạy con bà dùng những chữ nào, xin nói tôi nghe.

Đó là tôi mới bàn sơ sơ về một vài từ ngữ kỹ thuật mới thôi vì không có thì giờ nói rộng thêm ở đây. Còn về lãnh vực tinh thần, tiếng Việt thời Việt Nam Cộng Hòa, qua văn chương, nghệ thuật là thứ Việt ngữ – dù chưa thể nói là toàn thiện toàn mỹ – đã phát triển và thăng hoa nhanh đến một trình độ rực rỡ chưa từng thấy trong lịch sử; những đóng góp của nó cho ngôn ngữ chung của nước nhà là điều người cộng sản không thể nào phủ nhận được. Chúng tôi hãnh diện gọi “Quốc ngữ Việt Nam Cộng Hòa” mà không sợ ai đó như bà mĩa mai (làm gì có tiếng Việt cộng Hòa và tiếng Việt cộng), chính là vì vậy.

Nhà của chúng tôi có cây mít cổ thụ đã từng cho chúng tôi trái ngon quả ngọt ăn bao nhiêu đời, chúng tôi phải yêu quý và gìn giữ, còn nhà của bà không có cây mít đó thì bà làm sao hiểu được tại sao chúng tôi không thể chặt bỏ nó đi!

Điều sai thứ ba:

Bà viết “Từ điển của một ngôn ngữ sống luôn cần phải cập nhật, dù đó là từ điển của Oxford hay tiếng Việt.” Điều này là hiển nhiên, nhưng tự điển Việt Nam của cả hai miền trước giờ đều không có ai hiệu đính, sửa chữa gì hết. Tự điển miền Nam, do thời cuộc đổi thay mà không có sửa chữa, bỏ tước từ vựng là điều dễ hiểu, nhưng không phải vì vậy mà tiếng Việt miền Nam của chúng tôi đã cũ kỹ, lạc hậu, không còn dùng được, bà nói bừa không biết ngượng. Chúng tôi sống ở hải ngoại, môi trường giảng dạy ngôn ngữ rất khó khăn, người dạy tiếng Việt ít, nhưng tiếng Việt miền Nam vẫn tiếp tục đi con đường riêng của nó, chờ đợi một ngày trở lại quang phục, đánh tan thứ chữ thô lậu, nghèo nàn, lai căng của người cộng sản.

Bàn đến tự điển, không phải trung tâm dạy Việt ngữ nào tại Hoa Kỳ hay các nước khác đều dùng từ vựng chỉ dựa trên cuốn Việt Nam Tự Điển của Hội Khai Trí Tiến Đức xuất bản năm 1931. Ai cũng biết, và đã nhiều lần ngay tại trang Quốc Ngữ của chúng tôi, chúng tôi đã phê bình sự thiếu sót về từ vựng, và cả những chữ sai hay không còn hợp thời với tiếng Việt hiện đại của cuốn tự điển này. Nhưng bà không biết thì chớ nói rằng

tiếng Việt miền Nam trước giờ chỉ có chừng đó chữ của một cuốn tự điển cũ rích ra đời từ gần 100 năm trước. Miền Nam vào thời chiến tranh còn xuất bản nhiều tự điển tiếng Việt hơn cả miền Bắc. Trước năm 1975 cuốn của Khai Trí Tiến Đức chỉ là tài liệu tham khảo mà thôi; ngay cả cách viết Y dài hay I ngắn của cuốn tự điển đó, cũng như rất nhiều từ ngữ ghi sai do tiếng Bắc phát âm sai của nó chúng tôi cũng không dùng.

Điều sai thứ tư:

Bà phát biểu rằng có một số trung tâm dạy tiếng Việt dạy cách dùng chữ I ngắn theo tự điển cũ của miền Bắc, vậy bà có thể nêu ra “một số trung tâm” đó là các trung tâm nào không?

Còn câu “Dù chưa thể đưa ra quy tắc nghiêm ngặt cho chữ y dài và i ngắn (i), nhưng hiện nay trong sáng tác, trên báo chí tiếng Việt ở trong nước lẫn hải ngoại, người ta cơ bản đã đồng thuận được với nhau khi nào thì dùng y dài và khi nào thì dùng i ngắn.” Không đúng sự thật. Thưa bà, “người ta” đây là ai?

Cộng sản Bắc Việt không bao giờ thèm quan tâm đến quan điểm của người Việt ở nước ngoài về cách viết Y dài và I ngắn, còn giữa người Việt hải ngoại và Hà Nội chưa bao giờ có một sự trao đổi gì về ngôn ngữ học và có bất cứ sự “đồng thuận” nào như bà nói về khía cạnh chính tả này. Cộng sản Bắc Việt vẫn luôn ngông nghênh giành cái quyền độc quyền tiếng Việt; họ dạy dân trong nước phải học chữ của họ, làm các bộ gõ chữ Việt trên điện thoại một tuồng bắt buộc tất cả người Việt trong và ngoài nước phải sử dụng từ tiếng của họ, lỗi bỏ dấu chữ trái khoáy của họ. Bà có thừa nhận những điều này không?

Và bà cố tình nói ngược rồi.

Ở trong nước, cộng sản dạy dân viết lộn ngược tất cả mọi chữ có Y dài và I ngắn với cách viết đúng của miền Nam ngày trước. Chữ “lợn i” thì đúng rồi, nhưng chính cộng sản Bắc Việt lại dùng “lí do”, “địa lí”, “li kì”, “vật lí”, “kĩ thuật”, “mỹ thuật”, “thẩm mỹ”, “nước Mĩ”, v.v., trong khi sách giáo khoa miền Nam chúng tôi trước giờ luôn luôn dạy phải viết “lý do”, “địa lý”, “vật lý”, “ly kỳ”, “kỹ thuật”, “mỹ thuật”, “thẩm mỹ”, “nước Mỹ”, chứ không có thứ chữ viết I ngắn cùn cớn như vậy bao giờ! Bà xem ở đâu mà thấy người miền Nam viết I ngắn những chữ này? Rồi cộng sản cũng dạy dân viết ngược “bánh mì”, “nhu mì”, “phượng vĩ”, “vĩ đại”, “Thụy Sĩ”, “bác sĩ, ca sĩ, tiến sĩ, chiến sĩ” thành “bánh mỳ”, “nhu mỳ”, “phượng vỹ”, “vỹ đại”, “Thụy Sỹ”, “bác sỹ, ca sỹ, tiến sỹ, chiến sỹ...” sao không thấy bà đề cập cho đúng? Những chữ viết Y dài quái đản này là từ đâu ra nếu không phải là từ thứ tiếng Việt quái dị của Hà Nội tung ra tại Việt Nam? Bà dạy con bà viết những chữ nào? Ngay như bà viết những chữ Y dài và I ngắn trong bài của bà, chính là bà dùng chữ của tiếng Việt miền Nam chúng tôi mà bà cho là đã lỗi thời đó, bà có dám nói đó là chữ của “người trong nước” không? Bà chớ có đánh lộn con đen nói rằng những lỗi dùng Y dài và I ngắn ngược ngạo là của miền Nam chúng tôi, còn chữ viết đúng là của Việt cộng nhé.

Cộng sản Hà Nội dạy dân viết chữ bỏ dấu thanh ra đằng đuôi trặc trẹo, như những chữ “hoá, hoà, toà, toạ, hoạ, tuỳ, huỷ, thủy, luỹ, khoẻ...”. Họ còn làm ra tất cả những chữ chường mắt này xếp vào các bộ gõ tiếng Việt trên điện thoại, buộc người Việt khắp nơi phải dùng theo, không có lựa chọn. Trong khi tiếng Việt của Miền Nam chúng tôi trước giờ đều viết chữ bỏ dấu chính giữa một cách đẹp đẽ “hóa, hòa, tòa, tọa, tùy, hủy, thủy, khỏe...”. Còn bà bỏ dấu chữ theo chữ của miền Nam chúng tôi hay chữ của “gần 100 triệu người trong nước” của bà vậy? Xin bà tự trọng mà thành thật cho.

Điều sai thứ năm:

“Nên dạy tiếng Việt có tương lai”. Đây là câu bà viết gạch dưới cẩn thận. Bà muốn đả phá chữ phiên âm Hán–Việt các danh tự tiếng nước ngoài nên nói rằng:

“Ở miền Nam trước năm 1975, việc phiên âm các tên riêng nước ngoài qua trung gian chữ Hán như New York được gọi là Nữ Ước, thủ đô Washington gọi là Hoa Thịnh Đốn, Australia gọi là Úc Đại Lợi, Canada gọi là Gia Nã Đại... giờ thì nghe lạ tai và khó hiểu.

Điều này còn có thể tại miền Nam trước năm 1975 để phản ứng lại sự ảnh hưởng nhanh chóng, rộng khắp của văn hóa phương Tây, đặc biệt là Hoa Kỳ, nên nhiều trí thức đã phản ứng lại bằng cách dùng nhiều từ gốc Hán trong chữ Quốc Ngữ như giữ lại lễ thói của cha ông”.

“chữ Quốc ngữ sử dụng trước năm 1975 với hiện nay đã có quá nhiều thay đổi. Đừng vì lý do tình cảm, hay yếu tố chính trị mà dạy cho con trẻ ở hải ngoại sử dụng tiếng Việt ở miền Nam trước năm 1975 và cho đây mới là tiếng Việt đúng và cần phải bảo tồn”.

Nhận định này của bà vừa sai vừa ngạo mạn. Nói bà sai vì ngày trước các cụ tiền nhân sớ dĩ phải mượn lối phiên âm Hán–Việt để viết ra tên các thành phố hay quốc gia New York, Washington, Canada, Australia, Paris, London, Moscow, v.v. ra tiếng Việt, không phải để chống lại “ảnh hưởng” gì của tiếng ngoại quốc, mà là vì chữ Quốc ngữ La–tinh hóa vào đầu thế kỷ hai mươi còn quá mới mẻ với người Việt ta vốn vẫn còn đến gần 80 phần trăm dân số mù chữ, viết nguyên chữ tiếng Anh tiếng Pháp làm sao người bình dân đọc cho được, nên họ phải dùng chữ Hán–Việt viết ra cho bà con dễ đọc mà thôi.

Còn người Việt hải ngoại ngày nay có hai cách viết các danh tự này: dùng những chữ cũ đã quen thuộc đối với các thế hệ lớn tuổi (Nữ Ước, Hoa Thịnh Đốn, Ba Lê, Luân Đôn, Mạc Tư Khoa...) hoặc dùng thẳng tiếng Anh cho lớp người trẻ, không thành vấn đề. Còn bà cho là chữ phiên âm của Hà Nội hay lăm hay sao: Niu–Oóc, Oa–xinh–ton, Ót–xtrây–li–a...? Bà cho là người trong nước đều thích lối phiên âm chữ ngô nghê đó? Bà chọn lối viết nào để dạy con của bà? Chắc chắn bà dạy con bà học những chữ này của cộng sản rồi. Bà chỉ chống chữ của chúng tôi, lên giọng trích thượng với chúng tôi rằng “Đừng vì lý do tình cảm, hay yếu tố chính trị mà dạy cho con trẻ ở hải ngoại sử dụng tiếng Việt ở

miền Nam trước năm 1975 và cho đây mới là tiếng Việt đúng và cần phải bảo tồn”. Bà chỉ trích chúng tôi như vậy mà sao không nói gì tới thứ chữ phiên âm bình dân học vụ thô tả của cộng sản? Bà thật sự là ai mà ăn nói ngạo mạn như vậy với chúng tôi?

Điều sai thứ sáu:

Bà viết:

“Tôi có thể nói, tiếng Việt trước năm 1975 ở miền Nam, giờ đã là ngôn ngữ không có tương lai. Không còn cơ quan công quyền nào sử dụng nó, không mấy ai dùng nó để sáng tác, và số người dùng nó ngày một ít đi.

Tại Mỹ bây giờ, việc dịch tiếng Anh ra tiếng Việt trong các tài liệu của cơ quan chính quyền, trường học, bệnh viện... cũng được dịch theo cách tiếng Việt trong nước đang dùng.”

Giọng điệu của bà mỗi lúc một lố lăng khi bà dám phán rằng tiếng Việt miền Nam trước năm 1975 “không có tương lai”. Bà học được mấy chữ Việt của miền Nam mà dám phát biểu câu này? Chúng tôi, người Việt tỵ nạn cộng sản vẫn còn đây, và chúng tôi bảo tồn tiếng nói chữ viết của chúng tôi, người Việt thế hệ trẻ học tiếng Việt có khó khăn là vì môi trường xứ người có nhiều trở ngại, nhưng chúng tôi vẫn vun trồng lại cây Quốc Ngữ của Miền Nam, người hải ngoại vẫn viết văn, làm thơ, sáng tác nhạc bằng tiếng Việt Miền Nam trước 1975. Bà lấy tư cách gì, căn cứ vào đâu mà võ đoán một cách đại dột rằng “số người dùng nó ngày một ít đi”?

Còn tiếng Việt mà các cơ quan công quyền tại Mỹ dùng, chúng tôi dư biết, họ dùng thứ tiếng Việt của cộng sản, nói trắng ra là như vậy, chỉ vì họ phải treo lá cờ máu sao vàng của Việt cộng trên đất nước của họ và họ cần phải bang giao với Việt Nam mà thôi. Người Mỹ họ quan tâm đến khía cạnh chánh trị của tiếng Việt để làm gì trong khi ngay cả cuộc chiến tranh mà họ đã thất bại tại Việt Nam họ còn không hiểu nỗi nhục của họ là do đâu mà ra kia. Bà không thể đem việc này ra để nói rằng người Mỹ “công nhận và lựa chọn” thứ tiếng Việt cộng sản của bà để sử dụng mà không lựa chọn chữ Việt của chúng tôi nhé.

Điều sai thứ bảy:

Trẻ con người Việt ở hải ngoại dùng sách giáo khoa tiếng Việt của miền Nam trước năm 1975, nếu được dạy và học đầy đủ, tất nhiên sẽ học được ngôn ngữ tiếng Việt đúng đắn, mà không cần học thứ chữ Việt hổ lốn, lai căng như thứ tiếng Việt trong nước hiện nay. Bà nói xem, sách dạy chữ Việt của Hà Nội có gì hay hơn sách của miền Nam, hay hiện nay chúng đã bị Hán hóa hết rồi? Bà nói gì về bộ sách “Tiếng Việt” ba cuốn của tên tiến sĩ Hán nô Hồ Ngọc Đại ở Hà Nội vốn do tàu cộng soạn ra bắt hấn đem về dạy người Việt theo lối chữ tàu của bọn chúng? Bà nói gì với chúng tôi về thứ “chữ Việt mới” ngọng

nghe, khọt khẹt như tiếng khỉ rùng cũng do tàu chệt soạn do tên hán nô Bùi Hiền tung ra, và việc cộng sản Hà Nội đem chữ Tàu vào dạy thay thế tất cả các ngoại ngữ tại Việt Nam?

Chính các lớp người lớn tuổi tại miền Nam hiện nay đang đau khổ nhận ra tình trạng tiếng Việt bị xú hóa tràn lan vì từ tiếng thô tục, chữ lóng du đang đường phổ ngoài Bắc đưa vào Nam, làm ngôn ngữ Việt bị sa đọa trầm trọng. Sa đọa đến cả đài phát thanh, đài truyền hình, báo chí nhà nước cũng dùng chữ nghĩa sai trật tười xươi vì trình độ giáo dục đi xuống, chữ nghĩa bát nháo không ra gì. Bà vào các trang Việt ngữ hải ngoại sẽ thấy chính người trong nước còn gia nhập các nhóm Việt ngữ hải ngoại đông hơn cả người hải ngoại, và hàng ngày họ viết gì về thứ tiếng Việt ở chỗ bà cho là “cái nôi tiếng Việt” đáng tôn thờ của bà.

Bà nói xem, gần 100 triệu người Việt trong nước sử dụng thứ tiếng Việt đó là chữ họ tự lựa chọn dùng hay sao? Hay họ phải cúi đầu ngay từ năm 1975 mà nói, viết theo cộng sản bắc việt những “hộ khẩu”, “hộ chiếu”, “hộ lý”, “nhà đẻ”, “máy bay lên thẳng”, “tên lửa”, “lính thủy đánh bộ”, “vụ việc”, “đăng ký”, “kiểm tra”, “động viên”, “đảm bảo”, “giản đơn”, “triển khai”, “khẩn trương”, v.v.; học theo họ vô số chữ danh từ, tĩnh từ, động từ dùng lộn tưng phèo không còn biết phân biệt từ loại là gì, câu chữ sai văn phạm như rác rưởi khắp nơi. Đến cả bảng tên đường, bảng hiệu, chữ biểu ngữ cộng sản cũng viết sai tràn lan vô tội vạ. Bà chắc chắn biết những điều này, nhưng tại sao lại lờ đi và vẫn cứ bô bô tuyên truyền rằng chữ Việt “mới” do cộng sản đẻ ra là đúng đắn, tốt đẹp và nên học của tất cả mọi người Việt trong và ngoài nước? Bà có dạy con bà dùng chữ “liên hệ” của Việt cộng thay cho “liên lạc” không?

Điều sai thứ tám:

Với đoạn này, bà lại hạ thấp giá trị của tiếng Việt miền Nam và đề cao tiếng Việt cộng trăm phần trăm:

“Người viết bài này thấy rằng, dạy tiếng Việt theo cách ở miền Nam trước đây, với nhiều từ khác biệt so với những từ đang được sử dụng rộng rãi và phổ biến hiện nay, sẽ tạo ra những khó khăn không cần thiết cho con em ở hải ngoại khi chúng tiếp xúc với cách viết khác biệt trong sách vở và báo chí đang dùng.”

Chúng tôi là người Việt hải ngoại, chúng tôi chỉ cần dạy con cháu chúng tôi chữ Việt niên Nam để đọc tiếng Việt, hiểu và viết tiếng Việt miền Nam. Còn việc “tiếp xúc với cách viết khác biệt trong sách vở và báo chí đang dùng” mà bà nói đó là thứ sách vở báo chí nào? Chúng tôi đâu cần phải đọc bao nhiêu thứ gì của cộng sản. Ngược lại, tại sao bà không nghĩ người Việt trong nước, với thứ tiếng Việt suy đồi, lai căng mà Bắc cộng dạy cho con em của bà hiện nay sẽ làm cho chúng ngày sau không thể nào đọc và hiểu được sách vở viết bằng tiếng Việt truyền thống? Bà đâu đến nổi mắt mù tai điếc mà không đọc thấy, nghe thấy người Việt khắp nơi từ trong nước đến hải ngoại đều lo lắng cho tình

trạng này sẽ xảy ra sau khi bọn Bùi Hiền, Hồ ngọc Đại ở ngoài Bắc tung ra những thứ chữ Việt lai tàu của chúng?

Điều sai thứ chín:

Bà viết:

“Do đó, tiếng Việt được thể hiện như thế nào sẽ do người Việt trong nước quyết định chứ không phải vài triệu người ở hải ngoại đang loay hoay trong việc giáo dục với hi vọng chúng hiểu được tiếng của cha ông... Điều lớn nhất của người Việt ở hải ngoại lo lắng là con cháu có nói, đọc, viết được tiếng của tổ tiên, cha ông hay không chứ không phải là chữ Việt cộng hay Cộng hòa.”

Đây là một luận điệu tuyên truyền hợm hĩnh của bọn Bắc kỳ cai trị trong nước chúng tôi đã nghe nhàm tai mà nay chính bà, một phụ nữ vô danh, không có chút tư cách gì để đem ra “phán bảo” chúng tôi!

“Người Việt trong nước quyết định”, thật là nực cười! Người Việt nào có quyền quyết định cái gì cho mình khi ngay cả đất đai của ông bà tổ tiên cũng bị Việt cộng cướp đoạt mà không kêu ca gì được? Ngay đến đứa con nít cũng biết “Người Việt trong nước” đó là một đám cộng sản cầm quyền còn đang thống trị đất nước mà bà không nói ra.

Bà luôn luôn tìm cách bẻ ngược lại tất cả thực tế. Chúng tôi dạy con cháu chúng tôi tiếng Việt miền Nam là để đọc sách vở viết bằng Quốc ngữ truyền thống của cả hai miền Nam–Bắc thời tiền cộng sản và trước đó nữa. Còn bà lại muốn dạy con bà học thứ tiếng Việt cộng đã hán hóa ngày nay thì ai cũng thấy rằng chính các thế hệ trong nước về sau mới sẽ là những lớp người “mù chữ” đối với tiếng Việt truyền thống. Bà không đủ hiểu biết để nhận thấy điều này?

Bà cho rằng chỉ có tiếng Việt của Việt cộng mới đúng đắn để dạy được con cháu bà “nói, đọc, viết được tiếng của tổ tiên, cha ông” thì tại sao bà lại sống lạc lõng ở Mỹ như một con cừu đen mà không đem con cái bà về sống ở Hà Nội, để “hít thở không khí quê hương”, cho chúng tha hồ thoải mái học tiếng và chữ của Bắc cộng “thân thương” của bà?

Điều sai thứ mười:

Bà viết:

“Dành rằng tiếng Việt của gần 100 triệu người trong nước đang sử dụng có nhiều từ xa lạ với người miền Nam trước năm 1975, vốn do thực tế của xã hội ảnh hưởng và chi phối, nhưng không thể vì thế mà ‘mặc’ cho tiếng Việt ở trên chính quê hương của nó là chữ ‘Việt cộng’, hay tiếng Việt trong nước là sai, chỉ có tiếng Việt ở hải ngoại mới đúng”.

Lẽ đương nhiên rồi, bà phản bác làm sao được khi chúng tôi gọi tiếng Việt trong nước là tiếng Việt cộng, bởi vì “quê hương” do chế độ nào cai trị thì ngôn ngữ là ngôn ngữ của chế độ đó đẻ ra, không phải hay sao? Còn chữ nghĩa cộng sản sai trật, dốt nát thì chúng tôi phải nói là sai trật, và giúp cho đồng bào nhận ra cái sai của chúng, học lại chữ nghĩa đúng. Bà ganh ghét không muốn học chữ đúng của chúng tôi thì tùy bà, nhưng sao lại bênh vực thứ chữ nghĩa bựa bãi của cộng sản? Cộng sản cai trị “quê hương” của bà thì chữ của họ phải là chữ Việt đúng hay sao? Nếu vậy chúng tôi ở hải ngoại phải lập ra những trang nhóm tiếng Việt để giữ gìn tiếng Việt truyền thống để làm gì, và nếu chữ của cộng sản đúng hơn chữ của chúng tôi thì sao bà không vào các diễn đàn tiếng Việt của chúng tôi mà tranh luận để bênh vực cho chữ của họ? Chúng tôi luôn sẵn sàng trao đổi đứng đắn, nghiêm chỉnh thuần lý về ngôn ngữ học tiếng Việt với bà, không cần đề cập đến chánh trị.

Điều sai thứ mười một:

Đây là một lời phát biểu công kích của bà:

“Tâm huyết dạy, học và gìn giữ tiếng Việt ở hải ngoại là điều đáng trân trọng. Các cá nhân, tổ chức soạn thảo rõ ràng đã đầu tư, cố gắng hoàn thiện. Nhưng dạy một ngôn ngữ cần phải cập nhật, chứ không nên dựng những rào cản chỉ để bảo tồn”.

Cái gì là “dựng những rào cản chỉ để bảo tồn”? Chúng tôi, người Việt lưu vong làm công việc bảo tồn là giữ gìn văn hóa và ngôn ngữ của chúng tôi, chúng tôi không có nhu cầu qua lại trao đổi, thỏa hiệp gì với chế độ cộng sản trong nước về lãnh vực này. Trên phương hướng tự lập, bảo vệ và phục hồi nền văn hóa riêng đó, tất nhiên chúng tôi không thể chấp nhận sự xâm nhập, lây nhiễm của cái gọi là “văn hóa cộng sản” nói chung, và thứ tiếng Việt hạ cấp của cộng sản nói riêng. Cá nhân bà là ai trong cộng đồng người Việt hải ngoại mà tự cho mình cái quyền phê phán và miệt thị chúng tôi? Phát biểu của bà là lời ăn nói trịch thượng của người cộng sản trong nước, chúng tôi không thể để vào tai.

Bà đề cập lời ông Quyên Di nói này nói nọ về tiếng Việt theo chiều hướng bà mong muốn, nhưng bà có bao giờ đọc những bài viết về tiếng Việt của ông Đào Văn Bình không? Ông Đào Văn Bình cũng sống tại California như ông Quyên Di và là một trí thức miền Nam còn lớn tuổi hơn cả ông Quyên Di. Ông Đào cũng là người gốc Bắc, nhưng ông từng viết trên rất nhiều trang mạng rằng ông không thể chấp nhận thứ ngôn từ thô lậu, sai trật kệch cỡm và chướng tai của cộng sản Bắc Việt. Ông chứng minh cho mọi người Việt đều thấy tiếng Việt miền Nam hoàn toàn chính xác, sinh động và trong sáng hơn hẳn tiếng Việt của Hà Nội bằng cách soạn ra một cuốn tự điển “Tiếng Việt đôi đời” gồm hàng ngàn từ ngữ sai trật của cộng sản mà ông sưu tập được, rồi sửa chữa chúng bằng từ vựng đúng đắn, tinh chuẩn của tiếng Việt miền Nam. Bà muốn học thứ chữ Việt đúng thì nên vào Google mà tìm đọc các bài viết và cuốn tự điển này của ông Đào Văn Bình, để tự soi thấy cái vốn học thức quá nông cạn của mình.

Con éch ngồi dưới đáy giếng, nhìn lên chỉ thấy cả bầu trời chỉ bằng cái nắp vung với một nhúm chữ cộng sản bên trong, thì làm sao nó nói được cái gì đúng về bất cứ thứ gì khác bên ngoài cái nắp vung đó.

Chúng tôi khuyên bà hãy đọc bài của ông Đào Văn Bình ở Mỹ, của ông Khải Chính Phạm Kim Thư bên Gia Nã Đại, rồi hãy phát biểu tiếng Việt của chúng tôi có “cập nhật” hay không. Bà chỉ là một người đàn bà quần quanh với xó bếp và đàn con mà cả gan lớn tiếng nói với bàn dân thiên hạ rằng chỉ có tiếng Việt cộng mới đúng đắn chỉ vì nó được “gần 100 triệu người trong nước sử dụng”. Tôi thật khâm phục hiểu biết của bà!

Điều sai thứ mười hai:

Đây là chữ Việt cộng mà bà học và đang dạy con cái của bà. Không cần nói việc bà dùng toàn từ ngữ tiếng Việt trong nước vì vốn học vấn của bà là từ trường lớp cộng sản mà có, tôi xin nêu ra vài chữ sai của bà dùng và sẽ được bà dạy cho con của bà như sau:

– Chữ “tù” bà dùng trong bài sai y hệt như người trong nước được Hà Nội dạy cho. Chữ gì bà cũng gọi là “tù”. Những chữ vô nghĩa như “phị, hẽ, di, xõ” làm sao có thể gọi là “tù”? Bà có biết “tù” và “chữ” khác nhau ra sao không?

– Bà viết “thập kỷ 30”. Bà có biết “thập kỷ” là một danh từ vô cùng sai của tiếng Việt trong nước do cộng sản đẻ ra không? Tiếng Việt xưa nay làm gì có hai chữ “thập kỷ”? Thời gian 10 năm miền Nam chúng tôi gọi chính xác là THẬP NIÊN. Trong tiếng Hán–Việt, “niên” nghĩa là năm, “nhất niên” là 1 năm, “thập niên” là 10 năm. Chữ “kỷ” chỉ dùng cho “thế kỷ” vì 1 kỷ là 100 năm, và “thiên niên kỷ” là 1,000 năm. Chữ nghĩa rõ ràng như vậy mà viện ngôn ngữ học Hà Nội lại dạy người trong nước dùng 10 năm là “thập kỷ”, thành ra 10 năm là 1,000 năm, chữ nghĩa của bác cộng thật là dốt nát đến thảm hại!

Bà thử biện luận từ “thập kỷ” của bà với chúng tôi xem chữ Việt trong nước đúng hay chữ Việt hải ngoại đúng.

Điều sai thứ mười ba:

Đề kết luận bài, bà viết:

“Mong rằng chuyện chính trị chi phối việc tiếp cận tiếng Việt rồi sẽ qua đi... để chỉ còn người Việt với nhau trong ngôn ngữ của cha ông, cái nền tảng quan trọng nhất để nhận biết cùng một dân tộc.”

Những lời này bà nên viết cho đảng cộng sản Việt Nam, chứ không phải cho chúng tôi. Bên nào phải “tiếp cận tiếng Việt” bên nào? Chính những kẻ cầm quyền cai trị ngày nay

tại Việt Nam mới phải thật lòng cởi mở với chúng tôi về phương diện chúng ta đang tranh luận. Cuộc chiến ý thức hệ Quốc Gia và Cộng sản vẫn tiếp diễn không phải là lỗi của chúng tôi mà là lỗi của người cộng sản. Suốt nửa thế kỷ qua, chúng tôi không bao giờ nhìn thấy Việt cộng làm một điều gì thật tâm “hòa giải” với chúng tôi để xóa tan thành kiến chánh trị giữa người Quốc Gia và người cộng sản. Ngược lại, họ luôn luôn lợi dụng những kẽ hở của thế giới tự do để xâm nhập, chia rẽ, gây phá hoại các cộng đồng người Việt hải ngoại một cách vô cùng nham hiểm. Mỗi xung đột tư tưởng và hành động này làm sao chấm dứt được khi Việt cộng luôn luôn tấn công để hủy diệt chúng tôi về mọi mặt hồng che đậy bản chất thất bại của họ về chánh trị. Mối thù Quốc—Cộng càng không thể nào hóa giải khi người cộng sản đang hèn hạ dâng hiến giang sơn Việt Nam cho tàu cộng phương bắc, kẻ thù truyền kiếp của dân tộc Việt Nam. Bà không phải là đứa trẻ 7 tuổi học lớp Một như con của bà, bà có nhìn thấy điều này không?

Bà quá ấu trĩ khi chỉ trích lập trường chánh trị của chúng tôi đối với cộng sản và cho rằng vì điều này mà chúng tôi dựng lên thứ “rào cản ngôn ngữ” với tiếng Việt trong nước. Những người sanh sau đẻ muộn như bà, lớn lên chỉ đi học trong nhà trường cộng sản, chỉ biết chữ nghĩa cộng sản, thì làm gì hiểu được điều này mà có thể lên giọng phê phán chúng tôi? Việt cộng xâm lăng Miền Nam, cướp sạch đất đai, tài sản của người miền Nam, đẩy hàng triệu người đi “kinh tế mới”, hàng triệu người liều mạng vượt biên vượt biển đi tìm đất sống. Cả triệu người đã chết trên đường trốn chạy đó, chúng tôi may mắn sống sót đến được thế giới tự do và vất vả làm lại cuộc đời từ đầu với hai bàn tay trắng, chúng lại tàn bạo đuổi theo đánh phá tiêu diệt, bà là ai mà sống trên đất Mỹ này lại không hiểu được nỗi thù hận của chúng tôi đối với chúng?

Ở bên Tàu, nhà Minh bị sắc dân thiểu số Mãn Châu nổi lên lật đổ, lập ra nhà Thanh, Người Tàu Hán lại nổi lên chống lại nhà Thanh để khôi phục nhà Minh, nhưng rồi họ vẫn phải dần dần thần phục Mãn Thanh vì nhà Thanh có một vua Khang Hy tài giỏi biết chăm lo xây dựng đất nước theo con đường đúng đắn, dân chúng có được một cuộc sống tốt, người Tàu Minh trôi dạt ra hải ngoại cũng đành chấp nhận, thôi chống đối. Còn Việt Nam cộng sản thì sao? Bà có thấy gần nửa thế kỷ “độc lập thống nhất” Việt cộng đã làm được gì cho đất nước Việt Nam hay chỉ đem đến một cái vỏ “phồn vinh giả tạo” che đậy sự nghèo khó và khổ đau cho dân tộc, cùng những nỗi nhục quốc thể không nước nào có? Lòng dân có yên ổn chấp nhận chế độ cộng sản như người Tàu Minh chấp nhận Mãn Thanh không? Nhà Mãn Thanh tồn tại được 267 năm bên Tàu nhưng cộng sản Việt Nam liệu kéo dài được bao lâu trong thế kỷ chủ nghĩa cộng sản phản nhân loại đang lụi tàn này?

Trong bài viết, bà cố ý tránh không nói một chữ động đến cái chánh quyền cộng sản trong nước mà chỉ nói đến thứ “tiếng Việt trong nước” thôi. Nhưng bà không thể nói rằng đó là tiếng Việt của người Việt tự do chân chính lựa chọn, mà phải nhận nó là chữ Việt của người cộng sản từ Bắc Việt đem vào miền Nam và cả nước phải dùng theo. Như vậy, lập trường ca ngợi việc sử dụng thứ tiếng Việt trong nước của bà rõ ràng là lối tuyên truyền chánh trị một chiều cho cộng sản không sai đi đâu được, chúng tôi còn lạ gì.

Chúng tôi thiết nghĩ nên khuyên bà hai điều: một là, nếu bà thật sự là một người sống tại Mỹ có con còn nhỏ, bà nên đem con về Việt Nam sống để chúng “thoái mái” học chữ của người trong nước, khỏi phải học chữ Việt của chúng tôi; hai là, bà nên thẳng thắn, công khai vào các diễn đàn Việt ngữ của người Việt tại Hoa Kỳ trình bày những ý kiến trên của bà cho “rộng đường dư luận”. Bà nên đối thoại trực tiếp với chúng tôi để giải quyết vấn đề giữa người Việt với nhau, hơn là đi mượn cái loa của BBC để phỉ báng chúng tôi một chiều cho bọn độc tài cộng sản ở Hà Nội.

Mặt khác, chúng tôi cũng thừa biết “bà” chẳng là ai ngoài một tên dư luận viên Việt cộng trá hình, dùng một thân phận giả giấu mặt, một người mẹ nuôi con học tiếng Việt tại Mỹ, để dễ bề lừa lọc dư luận cộng đồng hải ngoại, đem thứ “lý luận” kể cả nhưng cũ rích nhai đi nhai lại của cộng sản để bôi lọ, hạ giá tiếng Việt miền Nam theo lệnh của bọn “tuyên giáo” ở Hà Nội mà thôi. Qua bài viết của bà, chúng tôi lại thấy một thứ bình mới rượu cũ của thứ thủ đoạn này của cộng sản, vì chỉ có cộng sản mới không ngừng đuổi theo chúng tôi để phá hoại những gì chúng tôi đang làm vốn được hàng triệu người trong nước ủng hộ.

Bà quá ấu trĩ khi viết rằng cuộc nội chiến giữa Quốc Gia và cộng sản đã kết thúc gần nửa thế kỷ nhưng người miền Nam vẫn vì thù ghét chánh trị mà không chịu thừa nhận chữ Việt của “gần 100 triệu người trong nước”. Tại sao bà không chịu nhìn thấy, hay cố tình che đậy một sự thực là chính Việt cộng các người mới là kẻ luôn luôn nuôi đầu óc đàn áp chánh trị triệt để đối với chúng tôi? Bà không có cái liêm sỉ để nói cho đúng sự thật, thì chúng tôi vạch trần cho bà thấy: cộng sản bắc việt luôn đều giả gọi chúng tôi là “những khúc ruột ngoài ngàn dặm”, nhưng bên trong chúng không bao giờ chấm dứt những hành động hiểm độc bỉ ổi nhằm bức hại người Việt lưu vong chúng tôi về mọi mặt. Bọn công an mạng trong nước, bọn nằm vùng tại hải ngoại luôn luôn tìm cách len lỏi vào các cộng đồng của chúng tôi để đánh phá, thọc gậy gây chia rẽ và lũng đoạn các cộng đồng Việt thiếu ý thức đoàn kết tại hải ngoại. Và chúng tôi thấy bà chính là một kẻ trong số đó, đội lốt một người Việt sống ở Mỹ để tấn công phá rối chúng tôi. Giọng điệu đả kích trích thượng của bà hoàn toàn cho chúng tôi thấy rõ bà là ai.

Cộng sản Việt Nam đã cướp trọn đất nước gần 50 năm, nhưng chắc chắn chính bà hiểu rõ, và tất cả các “đồng chí” của bà đều hiểu rõ, ngoại trừ mấy triệu đảng viên cộng sản và dòng giống của họ, lòng dân gần 100 triệu người mà bà nói đó không có đứng về phía của họ, những kẻ cướp nước để rồi bán nước. Bà nói xem, cái gọi là “văn hóa xã hội chủ nghĩa” của họ bây giờ còn có ai theo, hay người Việt trong nước càng ngày càng rời xa nó và tìm đến nền văn hóa Việt Nam Cộng Hòa vẫn còn được bảo tồn tại hải ngoại? Tôi chứng minh cho bà thấy nhé: không còn ai tại Việt Nam, kể cả con cái của đảng viên Việt cộng, đọc cái gọi là “văn học cách mạng” và nghe cái gọi là “âm nhạc cách mạng” của họ. Cộng sản không muốn đóng cửa nhà sách thì phải in truyện dịch của nước ngoài, ăn cắp bản quyền các tác phẩm văn học Miền Nam trước 1975, in bừa bầy ra bán đầy tiệm mới mong dân chúng mua sách nhưng các “cửa hàng sách” của họ vẫn vắng như chùa bà

Đanh không ai bước vào. Còn về cái nền “âm nhạc cách mạng” đang hấp hối của họ, họ không còn cách nào khác đành phải ăn cắp nhạc Miền Nam, bọc lại vỏ mới bằng cái tên gọi giả trá “nhạc bê-lê-rô”, cho hát khắp nơi từ Nam chí Bắc, nếu không dân sẽ chẳng còn gì gọi là nhạc để nghe! Đó, bà nói tôi nghe xem, cái gì của Miền Nam chúng tôi lỗi thời và văn hóa miền nào đang gãy chết?

Tiếng Việt Miền nam trong sáng đẹp đẽ hơn tiếng Việt cộng gắp chực lần, vì vậy người hải ngoại chúng tôi không phụ lòng tin của đồng bào trong nước, luôn vun bồi lại cây Quốc Ngữ Việt Nam Cộng Hòa, chờ một ngày đất nước quang phục. Khi chủ nghĩa cộng sản bị tiêu diệt, bóng ma của cái chế độ gớm ghiếc này bị xóa tan khỏi đất nước, cây Quốc Ngữ Việt Nam sẽ đơm hoa kết trái trên đất nước Việt Nam mới, xóa tan thứ ngôn ngữ xấu xí nghèo nàn của người cộng sản, trở lại thời kỳ quang hoa của tiếng Việt tốt đẹp trong một đất nước tự do nhân bản như Miền Nam của chúng tôi khi xưa. Ngày đó chắc chắn sẽ đến vì lòng dân muôn nó phải đến. Chúng tôi chờ xem những kẻ hợm hĩnh ca ngợi tiếng Việt cộng ngày hôm nay như bà sẽ giàu mặt đi đâu.

Chào bà Võ Ngọc Ánh. Mong được hội diện và đàm luận với bà trong tương lai, nếu bà xuất hiện đâu đó trên một vài diễn đàn của người Việt hải ngoại với một ảnh chân dung và tên họ thật của bà.

Chúng tôi cảm ơn đài BBC Tiếng Việt cho chúng tôi được đăng bài viết này trên trang của Quý Đài.

Trang Anh Thạc

TM. nhóm Quốc Ngữ Việt Nam Văn Hiến tại Hoa Kỳ, ngày 20/4/2024.

Bút trần nào tả được lưu luyến!

Thơ trần đành cam chịu vô duyên...

Nguồn: Internet eMail by **ly trung tin** chuyển

Đăng ngày Thứ Năm, April 25, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH